

грозната кожа, ще стана какавида, а после и пеперуда, и ще играемъ заедно.

Като чула това, пеперудката се разплакала отъ мъжа. Защо да я мислятъ, че е била такава грозотия!

— Ахъ, колко съмъ нещастна! Колко съмъ глупава била, че поискахъ да стана пеперудка! И какъ сега ще стана пакъ момиче! Ами, ако не мога да стана? — викала тя.

Чулъ я единъ бръмбаръ и ѝ казалъ:

— Не плачи, жалъ ми е за тебе. Азъ знаа, че ти бѣше момиче. Ще ида при една стара пеперуда, която умѣе да пише. Ще я помоля да напише писмо на баща ти. Ти иди у вашата градина и чакай.

Отишълъ бръмбарътъ при старата пеперуда. Тя написала писмо до бащата на момичето. Той се много зачудилъ, когато прочелъ писмото. А още повече се зачудилъ, като узналъ, че дъщеря му станала пеперудка и, че това момиче, което припка изъ градината, не е негова дъщеря.

Повикалъ той момичето и му прочелъ писмото. То се върнало веднага въ градината, приближило тихичко до розата, на която била кацнала пеперудката.

Момичето духнало крилцата на пеперудката и тѣ паднали на земята. Духнало втори пътъ, премѣната сѣщо паднала и до розата се изправило истинското момиче.

А въ това време другото момиче хванало падналитѣ крилца, облѣкло премѣната си, хвъркнало високо, високо и се изгубило . . .

Планински